
REF: U.060-90
PLA ESPECIAL DE PROTECCIÓ DEL TER
MUNICIPI: GIRONA
PROMOTOR: AJUNTAMENT DE GIRONA

ESTUDIS COMPLEMENTARIS

TEXT REFOS

INDEX

1. EL MARC GEOGRÀFIC I GEOLÒGIC
2. EL CLIMA I LA VEGETACIÓ
3. LA FAUNA
ANNEX: LLISTA SISTEMÀTICA DE VERTEBRATS
4. ELEMENTS DE PLANIFICACIÓ

TEXT REFOS

1.- EL MARC GEOGRÀFIC I GEOLÒGIC

L'àmbit d'actuació d'aquest Pla Especial comprèn el curs i els marges del riu Ter al seu pas pel terme de Girona.

En aquest tram, el Ter es troba de ple en el seu curs mitjà, i les seves lleres i marges es veuen afectats tan per processos erosius com per processos de transport i sedimentació d'al.luvions.

L'erosió afecta els marges fluvials a la zona còncava dels meandres i, en el cas del Ter (que presenta un curs excavat als seus propis al.luvions amb formació de terrasses fluvials) implica, a la majoria dels casos, l'esllavissada dels materials transportats en temps pretèrits, principalment còdols, graves i sorres, que són així reincorporats a la dinàmica fluvial.

Els processos de transport afecten, en aquest tram, sobretot materials de gra mitjà i fi: graves, sorres i llims. El transport de còdols, en canvi, podem dir que ha disminuït notablement d'ençà de la construcció dels embassaments de Sau, Susqueda i el Pasteral i la regulació del cabdal del riu, que ha disminuït la freqüència i la intensitat de les grans avingudes.

La sedimentació domina només a la vora convexa dels meandres i als trams de corrent molt lenta, sobretot a l'entorn de preses i recloses. Els materials sedimentats són fonamentalment graves, sorres i llims.

A l'alçària de Girona el riu Ter passa excavat pel fons d'un seguit de terrasses (un mínim de quatre) que es relacionen amb les quatre glaciacions pleistocèniques, en el decurs de les quals el nivell del mar va baixar de manera ostensible, facilitant successius rejuveniments del riu, els quals provocaren que aquest s'encaixés dins dels seus propis sediments. La terrassa més alta es troba gairebé 100 metres per damunt del curs actual. Avui en dia, les terrasses més externes han estat en gran part erosionades, permeten l'aflorament dels materials pre-existents, i restant-ne només alguns vestigis.

Les terrasses del Ter han conformat a l'entorn de Girona una plana al.luvial on s'alternen nivells de còdols, graves, sorres i llims. El fragment de còdols i graves és potser el més important, però la seva deposició ha disminuït notablement d'ençà de l'entrada en funcionament dels embassaments de la zona de les Guillerries i la regulació del cabdal del riu. Tot i així, aquest tipus de sediments segueixen condicionant la dinàmica actual del Ter, sobretot pel que fa a la vegetació de les seves vores.

2.- EL CLIMA I LA VEGETACIÓ

2.1. Característiques climàtiques

El Pla de Girona gaudeix d'un clima mediterrani, subhumit i temperat, amb unes certes tendències de continentalitat degudes a la presència de la serra de les Gavarres, la qual fa de pantalla a les influències marítimes atemperadores. Aquesta continentalitat es tradueix en una accentuació dels valors termomètrics extrems, especialment de les mínimes hivernals. La temperatura mitjana anual de Girona és de 14,8°C.

La precipitació mitjana anual de Girona és de 806,1 mm., un valor considerablement alt per a un clima típicament mediterrani. La mediterraneïtat es fa palesa, però, en el mínim pluviomètric de juliol (36,0 mm., que malgrat tot és un valor elevat) i en el màxim d'octubre (96,4 mm.), així com en la irregularitat de les precipitacions. Tot i així, aquestes es distribueixen de manera més constant al llarg de l'any que a les contrades genuïnament mediterrànies, i les pluges primaverals són tan o més importants que les de tardor, essent l'hivern força sec, fins i tot tant com l'estiu.

Totes aquestes particularitats climàtiques influeixen notablement en la vegetació del Pla de Girona: els freds hivernals limiten la distribució de les plantes mediterrànies més termòfiles, alhora que el balanç hídric favorable de finals de primavera afavoreix la presència d'elements centreuropeus i atlàntics, sobretot a les zones de sol profund i amb un nivell freàtic alt i a l'ampar de microclimes locals especialment humids i frescos (obagues, vores de riu, etc.).

2.2. La vegetació potencial

El concepte de vegetació potencial es refereix a la vegetació estabilitzada final que cal esperar en un lloc, a més o menys llarg termini, si es suprimeixen totes les perturbacions externes possibles. A grans trets, es correspon amb la vegetació primitiva, no sotmesa a cap tipus d'alteració.

La vegetació potencial és una tendència rarament consolidada al cent per cent: l'equilibri dels ecosistemes no és un equilibri estàtic, sinó dinàmic, i fins i tot en condicions plenament naturals existeixen perturbacions que alteren la composició del sòl i de la pròpia coberta vegetal pre-existent, com poden ser despreniments de terres, avingudes, allaus, incendis, perturbacions climàtiques persistents, etc.

Tot i així, a efectes de planificació l'idea de vegetació potencial és especialment útil, ja que permet formular una hipòtesi sobre cap on caldria orientar la gestió de les comunitats vegetals de cares a aconseguir la seva màxima estabilitat i el seu millor equilibri amb l'entorn.

La vegetació potencial és, però, sovint difícil d'establir amb seguretat. Aquest és el cas de bona part del Pla de Girona i, en concret, de la plana al.luvial més immediata al riu Ter exceptuant, potser, les pròpies riberes del riu. La raó no és altra que la destrucció secular de la majoria dels boscos de la zona, dels quals en prou feines en queden alguns vestigis aïllats.

Les rouredes acidòfiles humides de plana (*Carici-Quercetum canariensis holosteossum*) i els boscos mixtes de roures i alzines (*Quercetum ilicis galloprovinciale pubescentossum*) de la veïna plana selvatana sembla ser que tindrien una escassa representació al Pla de Girona, més per factors climàtics, per factors edàfics: la pràctica absència de sòls llimosos i argilosos profunds en limitaria la seva distribució. Trobem en canvi aquestes comunitats ben a prop, als altiplans de Palau Sacosta i Cartellà, fora de les terrasses del Ter.

La presència majoritària de substrates de graves i còdols, amb poca capacitat de retenció de la humitat edàfica, conjuntament amb una menor persistència de les boires en comparació amb el Pla de la Selva, i d'un sòl de característiques menys àcides, serien factors que limitarien la distribució dels roures a l'entorn de la plana al.luvial del Ter. Tot i així, els roures apareixerien localment a l'ampar de petites superfícies de sediments llimosos i argilencs.

Per contra, sembla que bona part de la superfície d'aquestes terrasses fluvials seria ocupada inicialment per un bosc mixte d'alzines i caducifolis de ribera, de composició i significació encara mal conegudes, on la vegetació dels alzinars mediterranis i les comunitats ripàries es barrejaria profundament en funció de l'humitat del sòl i del nivell de la capa freàtica. Aquest bosc donaria unes característiques pròpies a la plana gironina.

VILAR I POLO (1987) han inventariat alguns dels petits retalls que encara podem trobar del bosc del Pla de Girona. Juntament amb les espècies típiques de l'alzinar com la pròpia alzina (*Quercus ilex*), la falzia negra (*Asplenium adiantum-nigrum*), la vidiella (*Clematis flammula*), el galzeran (*Ruscus aculeatus*), l'esparreguera (*Asparagus acutifolius*) o la rogeta (*Rubia peregrina*), hi apareixen elements típics del bosc de ribera i d'indrets humids, com l'om (*Ulmus minor*), el saüc (*Sambucus nigra*), l'avellaner (*Corylus avellana*), l'auró (*Acer campestre*), l'arç blanc (*Crataegus monoyna*), l'aranyoner (*Prunus spinosa*), *Arum italicum*, *Carex pendula*, etc.

A mesura que ens anéssim apropant als marges fluvials i la capa freàtica fos cada cop més superficial, les espècies del bosc de ribera anirien dominant progressivament, en tant que les de l'alzinar minvarien fins pràcticament desaparèixer.

El bosc de ribera típic dels marges del Ter seria la verneda amb consolda (Lamio-Alnetum glutinosae). Tot i així, els substracte pedregós del llit i marges del riu, limitaria la distribució d'aquesta comunitat, poc amant de sòls inestables, arraconant-la a les vores més consolidades i amb un bon gruix de sediments llimosos. Al seu lloc hi apareixeria la salzeda (Saponario-Salicetum purpurae), que també trobaríem als sorrals, codolars i illes fluvials.

La vegetació higròfila completaria el paisatge de la zona. Entenem per vegetació higròfila aquelles comunitats que creixen dins l'aigua o en llocs inundats la major part de l'any. Fonamentalment estaria constituïda per poblaments de lleties d'aigua (Lemnion minoris) i herbassars subaquàtics (Potamogeton), localitzats a l'interior de les basses i rebeigs més tranquils, canyissars i balcars (Typho-Schoenoplectetum glauci) als marges aigüamollosos i tranquils, creixenars (Apietum nodiflorum) a les ribes poc profundes i jonqueres (Cirsio-Holoschoenetum) als erms rocosos prop de l'aigua.

2.3. La vegetació actual

La secular intervenció humana, als marges del riu Ter ha alterat profundament la vegetació originària de la zona. Les comunitats climàtiques primitives han desaparegut de molts indrets o bé es troben sensiblement alterades. Així, del bosc mixte del Pla de Girona no en queda ni un petit retall dins l'àmbit d'aquest Pla Especial. La verneda, ja originàriament fragmentària, ha desaparegut de molts indrets degut a la canalització dels marges del riu i l'explotació forestal, i quelcom semblant ha passat amb moltes capes de salzeda. La contaminació de les aigües ha afectat comunitats higròfiles com el creixenar o els herbassars subaquàtics.

Per contra, noves comunitats s'han instal·lat o han ampliat notablement la seva superfície original (que devia ser inicialment marginal). És el cas de les bardisses, de la vegetació ruderal i arvense, dels fenassars, etc. Bona part dels boscos originaris han estat transformats en camp, hortes i arbredes artificials. Nombroses espècies forànies s'han aclimatat a la zona i avui dia constitueixen un element essencial del paisatge, com la robínia o escàcia (Robinia pseudoacacia) o la canya (Arundo donax). Seguidament anem a descriure breument cadascuna de les principal comunitats vegetals que s'han pogut identificar dins l'àmbit d'aquest Pla.

A) BOSCOS

La verneda amb consolda (Lamio-Alnetum glutinosae). Constitueix el bosc de ribera característic de les zones menys pedregoses del curs del Ter. Es tracta d'un bosc en galeria dominat pel vern (Alnus glutinosa) al que sovint fan costat d'altres arbres com el freixe (Fraxinus angustifolia), el salze blanc (Salix alba), l'om (Ulmus minor), etc. El sotabosc és ric en plantes herbàcies de florida primerenca

que a principis de primavera, quan encara els verns són despullats, ornamenten el paisatge amb una catifa de flors: hi ressalten *Symphitum tuberosum*, *Ranunculus ficaria*, *Anemone hepatica*, *Carex pendula*, *Viola alba*, etc. Hi són presents també espècies arbustives i lianoïdes com el saüc (*Sambucus nigra*), el llúpol (*Humulus lupulus*), l'arç blanc (*Crataegus monogyna*), etc.

La trobem escassament representada, de manera fragmentària i en general força degradada a l'entorn del sistema d'illes i canals de la zona de Pedret, bé que la seva recuperació és possible a curt termini a la zona de la Nestlè, el Pont de la Barca i algun indret de Campdorà, principalment vora de la sèquia de reg. La seva dregadació afavoreix els poblaments d'escàcies (*Robinia pseudoacacia*) i porta progressivament a la bardissa.

La salzeda (*Saponario-Salicetum purpureae*).

La salzeda ocuparia originàriament una major superfície que la verneda, a l'ampar de marges inestables i pedregosos, illes fluvials i codolars. Es tracta d'una comunitat més senzilla constituïda per diversos salzes (*Salix alba*, *S. purpurea*, *S. eleagnos*), que fa de mantell a la verneda, instal·lant-se ran d'aigua i ocupant també els indrets sotmesos a l'embranchida de les avingudes, fins i tot dins mateix de la llera del riu. A la zona de Girona domina clarament el salze blanc (*Salix alba*), que es veu acompanyat sovint per d'altres espècies que també trobem a la verneda, com el saüc o fins i tot el propi vern.

Troblem salzedes al llarg de tot el trams de riu objecte del Pla Especial. A alguns indrets poc sotmesos a inundacions periòdiques com és ara l'illa de Pedret, s'han arribat a desenvolupar salzedes d'una considerable grandària i corpulència.

B) VEGETACIÓ ARBUSTIVA

La bardissa (*Rubo-Coriarietm myrtifoliae*).

La bardissa constitueix un estadi de degradació dels boscos humids i de ribera. Es tracta d'una comunitat arbustiva, espinosa i impenetrable on dominen els esbarzers (*Rubus ulmifolius*), sovint amb d'altres espècies llenyoses baixes com el roldor (*Coriaria myrtifolia*), l'aranyoner (*Prunus spinosa*), etc. La composició de les bardisses varia notablement en funció de l'humitat, duent sovint incorporades espècies arbustives i lianoïdes pròpies del bosc que l'ha precedit.

La bardissa ocupa una extensió considerable dins l'àmbit del Pla Especial. Apareix una mica per tot arreu, en marges abandonats, riberes deforestades, a l'interior de plantades d'arbres de ribera, etc. Sovint l'acompanyen algunes espècies arbòrees, configurant el que seria un pas més cap de la successió cap al bosc. En aquesta fase l'escàcia hi és especialment abundant.

C) VEGETACIÓ HERBÀCIA

El fenassar (*Bracypodium phoenicoidis*).

El fenàs de marge (*Brachypodium phoenicoidis*), caracteritza aquesta comunitat de port herbaci, no massa alta (20-40 cm.), la qual constitueix un dels darrers estadis de degradació del bosc. Juntament amb el fenàs hi trobem l'herba escurçonera (*Echium vulgare*), *Verbascum sinuata*, *Sanguisorba minor*, etc. Trobem el fenassar escampat una mica per tot arreu, en marges de boscos, arbredes i bardisses, vores de camins i, a vegades, ocupant grans superfícies en indrets desforestats.

D) LA VEGETACIÓ HIGRÒFILA

El canyissars (*Typho-Schoenoplectetum glauci*) i els bogars (*Typhetum latifoliae*).

Els canyissars i els bogars són dues comunitats molt semblants. Ambdues estan integrades per plantes helofítiques, és a dir, que arrelen dins de l'aigua, però que tenen les tiges aèries. En el cas del canyissar l'espècie dominant és evidentment el canyís (*Phragmites australis*) en tant que als balcars dominen les balques o bogues (*Typha latifolia*, *Typha angustifolia*). En ambdós casos es tracta de poblaments quasi monoespecífics d'aquestes espècies.

Els canyissars i balcars es fan en ribes tranquiles, principalment si hi ha deposició de sediments llimosos. Els trobem sobretot en basses d'extracció d'àrids i a la zona compresa entre Pedret i el Pont de la Barca.

Els herbassars de riba llacosa (*Bidentetum tripartitge*).

Als indrets nitrificats i molt humids, sovint amb aigua gairebé permanent, s'hi fa una comunitat integrada per diverses espècies herbàcies de caràcter higròfil. Hi solen ser comuns el gram d'aigua (*Paspalum distichum*), herba presseguera (*Polygonum persicaria*), *bidens tripartita*, etc. Apareixen retalls d'aquesta comunitat a les vores de canals, enmig de la salzeda, etc. distribuint-se arreu on troba condicions favorables.

Les gespes calcigades de sòl humit (*Paspalo-Polygonion viridis*).

Es tracta d'una comunitat nitrohidròfila molt lligada a l'anterior, a la qual hi domina clarament el gram d'aigua (*Paspalum distichum*).

Escassament representada es fa a indrets similars als herbassars de riba llacosa, tot i que s'instala preferentment damunt de sòls molt trepitjats.

Les jonqueres (*Cirsio-Holoschoenetum*).

Les jonqueres són poblament de joncs, a les quals hi podem trobar sovint diverses espècies. En el cas de la zona del Ter, però, aquesta comunitat està molt desdibuixada, i només hi localitzem el jonc boval (*Scirpus holoschoenus*).

Les jonqueres es fan damunt de substractes humids, sovint periòdicament inundats. Dins l'àmbit del Pla Especial es localitzen principalment als erms del llit del riu.

Els herbassars subaquàtics (Potamogeton).

Es tracta d'una comunitat de plantes que arrelen dins l'aigua on desenvolupen també la totalitat de les seves tiges. El nom d'herbassars subaquàtics els hi és doncs plenament justificat. A la zona del Ter aquesta comunitat, amant d'aigües netes i tranquil·les, hi és poc desenvolupada. Localment, en algunes basses resultants de l'extracció d'àrids hi apareix Potamogeton nodosus, de fulles flotants, que n'és un dels seus elements més característics. Més abundant és Myriophyllum verticillatum, també típic d'aquesta comunitat, que arriba a fer-se dins del propi riu.

Els poblaments de lleties d'aigua (Lemna minoris).

Aquesta és una comunitat molt senzilla: es tracta de poblaments mono específics de lleties d'aigua (Lemna), unes plantes minúscules que formen grans agrupaments flotants en aigües tranquil·les, fins el punt de que poden cobrir totalment la superfície de les basses. Quan les aigües són netes i ombrívoles ens apareix Lemna minor, en tant que si les aigües són una mica eutròfiques hi viu Lemna gibba.

Els poblaments de lleties d'aigua són escassos a la zona: en trobem en algunes basses resultants de l'extracció d'àrids i en raconades del riu.

El creixenar (Apium nodiflorum).

El creixenar és un herbassar que creix en aigües una mica netes i assolellades. Sovint fa de mantell al bosc de ribera, ran del llit dels rius o bé apareix fent grans taques on aquest ha estat deforestat. Hi dominen els crèixens (Nasturtium officinale) i els crèixens bords (Apium nodiflorum).

Es tracta d'una comunitat força ben representada a la zona, que trobem al llarg de tot el tram del Ter així com a les vores dels canals.

E) VEGETACIÓ ARVENSE I RUDERAL

La transformació de la vegetació primitiva en camps de conreu ha comportat la proliferació de tot una sèrie d'espècies herbàcies, popularment conegudes amb el nom de "males herbes" que proliferen enmig dels sembrats, completant el seu cicle vital abans de la collita. Aquestes comunitats herbàcies són conegudes amb el nou de vegetació arvense. Actualment, degut a l'ús generalitzat d'herbicides es troben arreu en franca regressió.

La vegetació segetal (Secalio mediterraneum).

Les comunitats segetals són típiques dels secans i camps de cereals. En són espècies característiques la rosella (Papaver roheas), els pensaments (Viola tricolor), la ravenissa (Diplotaxis eruroides), la corretjola (Convolvulus arvensis), el veçot (Vicia sativa), el gram (Cynodon dactylon), etc.

En general es tracta de comunitats escassament representades dins l'àmbit del Pla Especial. Només cap a la zona de Campdorà ocupen superfícies considerables, a l'ampar de terrenys agrícoles encara en explotació.

La vegetació dels horts i camps de regadiu (Panico-Seriation).

A les hortes i camps de regadiu, les comunitats arvenses tenen una composició sensiblement diferent. Hi trobem aleshores la panissola (*Echinochloa crus-galli*), els cerreigs (*Setaria viridis*, *S. verticillata*), la verdalaga (*Portulaca oleracea*), la forcadella (*Digitaria sanguinalis*), *Cyperus rotundus*, etc. A la zona del Ter aquestes comunitats es troben força ben representades, no sols enmig de les hortes, sinó també ocasionalment sota les arbredes en indrets humids.

El canyar (Arundini-Convolutum sepium).

La canya (*Arundo donax*), planta d'origen asiàtic, es troba actualment naturalitzada i molt estesa a la major part de la franja mediterrània, fins al punt de que ha arribat a formar una comunitat específica coneguda amb el nom de canyar. Es tracta d'una comunitat alta (2 m. o més), a la qual juntament amb la pròpia canya hi és freqüent la corretjola gran (*Calystegia sepium*), de port herbaci i lianoïde que s'entortolliga per les tiges de les canyes tot ajudant a fer el conjunt gairebé impenetrable.

El canyar es distribueix preferentment al llarg de sèquies, canals i també a les illes fluvials, acompanyant sovint a la salzeda. Es tracta d'una comunitat àmpliament representada a la zona i molt persistent, que arriba a dificultar l'evolució del bosc de ribera.

L'herbassar d'àster pilós i enotera (Oenothero-Asteretum lanceolati).

Damunt de sòls humids, a les vores nitrificades dels cursos d'aigua i en conreus abandonats s'hi fa una comunitat dominada per dues espècies subarborescives adventícies l'àster pilós (*Aster lanceolatus*) i l'enotera (*Oenothera biennis*). Hi són freqüents també la pastanaga borda (*Daucus carota*), el fonoll (*Foeniculum vulgare*) i d'altres espècies pròpies del canyar i de la bardissa, com la pròpia canya o l'esbarzer.

L'herbassar d'àster pilós el trobem àmpliament distribuït a l'entorn del Ter, enmig d'arbredes, camps abandonats, etc. A alguns indrets de la zona de Campdorà, enmig d'aquesta comunitat hi apareixen plançons d'alzines i roures, síntoma d'una incipient recuperació del bosc.

Els indrets sotmesos a una elevada freqüentació, a l'entorn dels abocaments de runes i en presència de sòls molt nitrificats duent una vegetació pròpia, a la qual dominen espècies herbàcies molt resistents a les agressions físiques a que són sotmeses (trepig, pols, compactació o inestabilitat del sòl, etc.). Constitueixen les anomenades comunitats ruderals. Als espais periurbans aquestes comunitats es troben àmpliament distribuïdes, bé que les localitzem també en condicions més naturals als llits pedregosos dels rius, illes fluvials, marges inestables, etc.

Els bleterars (Chenopodietum muralis).

Els bleterars constitueixen la primera d'aquestes comunitats. Es tracta de poblaments densos però molt poc diversificats de blets (*Chenopodium album*, *Chenopodium ambrosioides*),

amarants (*Amaranthus deflexus*), cards (*Carduus* ssp. pl.) i ortigues (*Urtica urens*).

Viu en indrets molt remenats de l'espai periurbà: piles de deixalles, abocaments, etc. Evidentment es troba molt ben representada dins l'àmbit del Pla Especial, sobretot a les zones immediates a les edificacions i l'extraccions d'àrids reomplertes amb runes i detritus.

Els herbassars de vorada de camí (*Carduo-Hordeetum leporini*).

Es tracta, com el seu propi nom dóna a entendre, d'una comunitat especialment desenvolupada a l'entorn de camins transitats, normalment en indrets secs i calcigats. Hi abunden sobretot els margalls (*Hordeum murinum* ssp. *leporinum*, *Bromus* ssp. pl., *Lolium perenne*) acompanyats de tot un seguit de petites plantes nitròfiles que es marceixen completament a l'estiu.

La seva distribució a la zona objecte del Pla Especial és molt àmplia, degut a l'elevada freqüència humana.

Els cardassars (*Silybenion mariani*).

Els cardassars són una altra comunitat característica de les vores de camins i llocs freqüentats. Prefereixen però sols una mica més profunds que els herbassars fins ara descrits. L'espècia més característica és el card marià (*Silybum marianum*), acompanyat sovint per la borratja (*Borrago officinalis*), diverses ortigues (*Urtica* ssp. pl.), etc.

A les vores del Ter els cardassars apareixen de manera esparsa prop dels indrets transitats en zones una mica humides.

Les comunitats de murs viaris (*Parietario Centranthion*).

Les parets velles dels edificis i murs duen una vegetació característica dominada per l'omnipresència de la morella roquera (*Parietaria officinalis*). A alguns indrets hi poden aparèixer algunes falgueres com *Asplenium trichomanes*, la picardia (*Linaria cymbalaria*), els conillets (*Anthirrinum majus*), etc.

Troben aquesta comunitat als murs de pedra de les sèquies del Ter, a les parets velles de les construccions properes i, molt menys ben constituïda, a les esculleres (per exemple davant de la Devesa).

F) ARBREDES

Bona part de la plana al·luvial adjacent al riu Ter és dedicada al conreu d'arbres de ribera. Aquestes arbredes no són ni molt menys un bosc, sinó només una plantació. Els arbres plantats són normalment varietats híbrides de pollancre (*Populus x hybrida*) i plàtan (*Platanus x hybrida*), de creixement molt ràpid i utilitat fustanera. La pròpia Devesa de Girona és una arbreda d'aquest tipus. Sovint plàtans i pollancre els trobem també més o menys naturalitzats enmig del bosc de ribera, prop de les bardisses, etc.

Malgrat que la major part de les pollancredes siguin artificials el pollancre autòcton (*Populus nigra*) és un arbre

que habitualment apareix de manera espontània i natural als boscos de ribera de la zona, així com l'àlber (*Populus alba*). Ambdós, fins i tot, poden ser localment abundants a determinats indrets.

3. LA FAUNA

Tal i com correspon a un indret que és alhora un corredor biològic i mosaic d'ambients diferents, la fauna del Ter al seu pas per Girona és particularment rica i variada, malgrat la seva situació en un ambient fortament humanitzat.

Als efectes d'aquest Pla Especial, de la mateixa manera que no hem descrit una per una totes les espècies de la flora de zona sinó que hem fet un tractament genèric de la vegetació descriguent les diferents comunitats que hi podem trobar, ens limitarem a citar les espècies i grups faunístics més interessants des del punt de vista de gestió. D'entrada, i per qüestions òbvies d'operativitat, centrarem l'atenció en els vertebrats, tal i com se sol fer en aquests casos (la sola descripció de la fauna invertebrada requeriria un estudi molt més complex).

L'estudi faunístic es complementa amb un annex on hi figuren totes les espècies de la fauna vertebrada localitzades fins al moment a la zona, amb indicació de la seva abundància relativa i/o de la seva presència habitual o bé ocasional, així com del seu grau de fragilitat.

A) PEIXOS

El riu Ter al seu pas per Girona presenta una comunitat íctica molt simplificada, ja sia per efecte de la contaminació, com per efecte de l'alteració de marges i lleres o de la introducció (sovint molt reculada en el temps) d'espècies exòtiques.

Podem dir que la carpa (*Cyprinus carpio*) és l'únic peix actualment comú i abundant. La carpa fou introduïda a les nostres terres a principis del s. XX, i s'ha adaptat perfectament a les aigües de corrent lenta i moderadament contaminades.

Per que fa la bagra (*Leuciscus cephalus*), els barbs (*Barbus meridionalis* i, potser, *B. bocagei*), el gardi (*Scardinius erythropthalmus*) i l'anguila (*Anguilla anguilla*) pràcticament han desaparegut del tot o són molts escassos, tot i que en principi serien els elements més característics.

Per contra, al tram mig del Ter s'han assajat repoblacions amb nombroses espècies forànies com són el carpí (*Carassius*

carassius), el peix gat (*Ictalurus melas*), el peix sol), la truita arc-iris (*Salmo gairdneri*) i la perca americana o black-bass (*Micropterus salmoides*). Moltes d'aquestes espècies són altament depredadores i competeixen directament amb la fauna piscícola autòctona.

Potencialment, totes les espècies aquí enumerades poden trobar-se, si més no de manera esporàdica, a les aigües gironines del Ter.

B) ANFIBIS I RÈPTILS

Des del punt de vista herpetològic, cal assenyalar com a dada més interessant, la presència de la tortuga de rierol (*Mauremys caspica leprosa*) en alguns trams del riu (Pont de la Barca, preses de Pedret). Es tracta, segurament, de poblacions residuals i fràgils, encara mal conegudes i que cal preservar inexcusablement, mantinguent i millorant el seu hàbitat natural.

Fins a cert punt comuns a tota la zona són les serps d'aigua (*Natrix natrix* i *N. maura*), així com el vidriol o serp de vidre (*Anguis fragilis*) als boscos de ribera més humids. El Ter és també un punt on es concentren la majoria de poblacions d'anfibis de la zona: ressalten per la seva abundància la granota verda (*Rana perizi*), la reineta (*Hyla meridionalis*) i els gripaus (*Bufo bufo* i *B. calamita*).

Els erms assolellats acullen una bona mostra de la població reptiliana més termòfila de la zona, amb espècies tan significatives com la serp verda (*Malpolon monspessulanus*), el llargardaix (*Lacerta lepida*), etc.

C) OCELLS

La fauna ornitològica de la zona és molt complexa i fins a cert punt valuosa. Els boscos de ribera del Ter a Girona han estat, per exemple, un dels escassos indrets de Catalunya on s'ha citat el picot garser petit (*Dendrocopos minor*), i és possible encara trobar-hi d'altres espècies típiques de la fauna dels boscos caducifolis madurs de muntanya mitjana, com el picot garser gros (*Dendrocopos major*), el papamosques gris (*Muscicapa striata*) o la mallerenga petita (*Parus ater*). Aquest fet és degut tant a l'estructura de corredor biològic del riu Ter com a la presència de retalls de bosc de ribera excepcionalment ben conservats i amb presència de nombrosos arbres vells.

L'avifauna del Ter es complementa amb una relació de prop de 200 espècies, moltes de les quals són pròpies de zones humides: ràllides, anàtides, ardeides, limícols, etc. configuren una llarga llista a primer cop d'ull impensable de poder elaborar en una zona tan densament poblada. Cal ressaltar com a elements particularment interessants l'abundància del martinet de nit (*Nycticorax nycticorax*) i

→ 3-

la presència irregular de l'àliga pescadora (*Pandion haliaetus*).

D) MAMÍFERS

Més de 30 espècies d'aquest grup zoològic es distribueixen pels marges del riu Ter o aprofiten aquest corredor natural en els seus desplaçaments. A elements tan espectaculars com el porc senglar (*Sus scrofa*), el teixó (*Meles meles*) o la guineu (*Vulpes vulpes*) que han estat vistos en més d'una ocasió pels marges del Ter, cal afegir-ne d'altres molt menys vistosos, però alhora essencials en el manteniment de l'equilibri ecològic de la zona: és el cas de la rata d'aigua (*Arvicola sapidus*), els ratolins i talpons, etc.

Cal assenyalar la colonització recent per part del visó americà (*Mustela vison*), i la probable presència relictual del turó (*Mustela putorius*), extingit recentment de la majoria de Catalunya, per causes encara desconegudes.

ANNEX: LLISTA SISTEMÀTICA DE VERTEBRATS

- P: Presència habitual
- .: Presència ocasional
- ?: Presència no comprovada però probable
- n: Espècie niadora, comprovada o molt probable (ocells)

Generalitat de Catalunya
 Departament de Política Territorial
 i Urbanisme
 Ajuntament de Girona

PEIXOS (OSTEICHTIA)

Anguilla anguilla	P
Barbus bocagei graellsii	?
Barbus meridionalis	P
Cyprinus carpio	P
Carassius carassius	.
Scardinius erythrophthalmus	P
Leuciscus cephalus cephalus	P
Tinca tinca	?
Ictalurus melas	?
Salmo gairdneri	.
Gasterosteus aculeatus	?
Lepomis gibbosus	P
Micropterus salmoides	?

ANFIBIS (ANFIBIA)

Salamandra salamandra	.
Triturus helveticus	?
Triturus marmoratus	.
Discoglossus pictus	.
Alytes obstetricans	P
Pelobates cultripipes	P
Pelodytes punctatus	P
Bufo bufo	P
Bufo calamita	P
Hyla meridionalis	P
Rana perezi	P

RÈPTILS (REPTILIA)

Mauremys caspica leprosa	P
Tarentola mauritanica	P
Lacerta lepida	P
Lacerta viridis	?
Padarcis muralis	?
Padarcis hispanica	P
Psammodormus algirus	.
Anguis fragilis	P
Chalcides chalcides	.
Coronella austriaca	?
Coronella girondica	P
Elaphe scalaris	P
Malpolon monspessulanus	P
Natrix natrix	P

TEXT REPOS

Natrix maura
Vipera aspis
Vipera latasti

P
?
?

OCELLS (AVES)

Tachybaptus ruficollis
Podiceps cristatus
Podiceps nigricollis
Phalacrocorax carbo
Botaurus stellaris
Ixobrychus minutus
Nycticorax nycticorax
Ardeola ralloides
Bubulcus ibis
Egretta garzetta
Ardea cinerea
Ardea purpurea
Ciconia ciconia
Ciconia nigra
Plegadis falcinellus
Phoenicopterus ruber
Cygnus olor
Anser anser
Anas penelope
Anas strepera
Anas crecca
Anas platyrhynchos
Anas acuta
Anas querquedula
Anas clypeata
Aythya ferina
Aythya fuligula
Mergus serrator
Pernis apivorus
Milvus migrans
Milvus milvus
Circus gallicus
Circus aeruginosus
Circus cyaneus
Circus pygargus
Accipiter gentilis
Accipiter nisus
Buteo buteo
Hieraetus pennatus
Pandion haliaetus
Falco tinnunculus
Falco columbarius
Falco subbuteo
Falco peregrinus
Alectoris rufa
Coturnix coturnix
Phasianus colchicus
Rallus aquaticus
Porzana porzana
Gallinula chloropus

P
. . .
P
. . .
P,n
P
. . .
P
P
P
P
. . .
?
. . .
P
P
P,n
. . .
P,n
P
P
. . .
P
P
P
P
. . .
P
P
P,n
. . .
P
P
P
P
. . .
P,n
P,n
P,n
P,n
. . .
P,n

TEXT REFOS

Hirundo rustica	P,n
Delichon urbica	P,n
Anthus campestris	P
Anthus trivialis	P
Anthus pratensis	P
Anthus spinoletta	P
Motacilla flava	P
Motacilla alba	P,n
Motacilla cinerea	P,n
Troglodytes troglodytes	P,n
Prunella modularis	P
Erithacus rubecola	P,n
Luscinia megarhynchos	P,n
Cyanosylvia svecica	.
Phoenicurus ochruros	P
Phoenicurus phoenicurus	.
Saxicola rubetra	.
Saxicola torquatta	P,n
Oenanthe oenanthe	P
Turdus merula	P,n
Turdus viscivorus	P
Turdus philomelos	P
Turdus iliacus	P
Turdus pilaris	P
Cettia cetti	P,n
Cisticola juncidis	P,n
Acrocephalus scirpaceus	P
Acrocephalus arundinaceus	P,n
Hippolais pallida	?
Hippolais polyglotta	P,n
Sylvia undata	.
Sylvia melanocephala	P,n
Sylvia borin	P,n
Sylvia atricapilla	P,n
Phylloscopus bonelli	P
Phylloscopus collybita	P,n
Phylloscopus trochilus	P
Regulus ignicapillus	P,n
Muscicapa striata	P,n
Ficedula hypoleuca	P,n
Aegithalus caudatus	P,n
Parus cristatus	.,n
Parus ater	.,n
Parus caeruleus	P,n
Parus major	P,n
Sitta europaea	P,n
Certhia brachydactyla	P,n
Remiz pendulinus	P,n
Oriolus oriolus	P,n
Lanius collurio	.
Lanius minor	?
Lanius excubitor	P
Lanius senator	P,n
Garrulus glandarius	P,n
Pica pica	P,n
Corvus monedula	P,n
Corvus corone corone	.

TEXT REPOS

Corvus corax	.
Sturnus vulgaris	P,n
Passer domesticus	P,n
Passer montanus	P,n
Petronia petronia	.
Fringilla coelebs	P
Fringilla montifringilla	P
Serinus serinus	P,n
Carduelis chloris	P,n
Carduelis carduelis	P,n
Carduelis spinus	P
Acanthis cannabina	P,n
Loxia curvirostra	.
Pyrrhula pyrrhula	.
Coccothraustes coccothraustes	.
Emberiza citrinella	.
Emberiza cirrus	P,n
Emberiza cia	.
Emberiza hortulana	.
Emberiza schoeniclus	P
Miliaria calandra	P,n

MAMÍFERS (MAMMALIA)

Erinaceus europaeus	P
Talpa europaea	?
Sorex araneus	?
Crocidura russula	P
Suncus etruscus	P
Rinolophus ferrum-equinum	.
Rinolophus euryale	.
Rinolophus hipposideros	.
Muniopterus schreibersi	.
Myotis myotis	P
Pipistrellus pipistrellus	P
Pipistrellus kuhli	.
Eptesicus seronitus	P
Plecotus austriacus	?
Orytalagus cuniculus	P
Lepus europaeus	.
Sciurus vulgaris	.
Eliomys quercinus	.
Apodemus sylvaticus	P
Rattus rattus	P
Rattus norvegicus	P
Mus musculus	P
Mus spretus	P
Clethrionomys glareolus	?
Arvicola sapidus	P
Microtus duodecimcostatus	P
Microtus agrestis	?
Sus scrofa	.
Vulpes vulpes	.
Mustela nivalis	P
Mustela vison	P

Mustela putorius
Martes foina
Meles meles
Genetta genetta

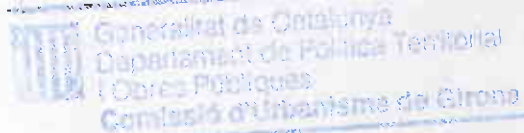

-79-
Ajuntament
de Girona

19

Regidoria de Cultura
Departament de Política Territorial
i Urbanisme
CP d'Urbanisme de Girona

4.- ELEMENTS DE PLANIFICACIÓ

4.1. El marc ecològic general

Els rius tenen una dinàmica ecològica molt complexa: nombrosos són els factors biòtics i abiòtics que incideixen en els ecosistemes fluvials. Molts d'aquests factors difícilment es poden corregir o modificar, cas que això fos desitjable, a escala local. Malgrat tot, cal tenir-los mínimament presents, si més no a nivell genèric, per preveure com poden influir en la pròpia planificació.

Primer de tot, cal tenir en compte que és completament absurd separar qualsevol tram de riu del conjunt de la seva conca: la qualitat i quantitat de sediments aportats (que al seu torn depenen de factors com el substracte i la coberta vegetal), els abocaments d'aigües residuals, el règim hidrològic (que tant pot dependre estrictament del clima, com dels aprofitaments d'aigües superficials i subterrànies, com de la regulació del cabdal mitjançant embassaments), la qualitat i quantitat de boscos de ribera, etc. determinen un model concret d'ecosistema fluvial.

A la base de la piràmide ecològica dels ecosistemes fluvials s'hi troben, naturalment, els organismes productors: algues, vegetació subaquàtica i vegetació helofítica i de ribera constitueixen el suport d'aquests ecosistemes, suport damunt del qual s'asseuen la majoria de les cadenes tròfiques. La qualitat i la quantitat d'aquests conjunts d'organismes productors depèn sovint de factors externs, com són el grau de contaminació de les aigües, l'alteració del suport físic (marges i lleres fluvials), la velocitat i la temperatura de les aigües, el cabdal, el substracte, els aports minerals i orgànics per rentat de la superfície de la conca, etc.

Tots els organismes productors depenen també en gran mesura de l'acció d'altres organismes capaços de convertir la matèria orgànica en matèria mineral: bacteris, fongs, fauna intersticial del sòl i trituradors.

Per damunt dels organismes productors hi trobem els consumidors, que han d'alimentar-se forçosament dels primers o d'altres consumidors: són els bostrejadors, herbívors i carnívors, els quals abasten nombrosos grups faunístics, des d'invertebrats (insectes aquàtics, crustacis, mol·luscs,...) fins a peixos, anfibis, rèptils, aus i mamífers.

En el cas del Ter, hem de considerar diverses variables que incideixen directament o indirecta en la dinàmica biològica del riu al seu pas per Girona.

En primer lloc, els embassaments de la zona de les Guilleries: d'una banda, aquests embassaments retenen un gruix important de sediments i tenen una funció depuradora gens despreciable. Així, molts dels productes contaminats que s'aboquen a la conca alta del Ter i a la Pla de Vic

s'eliminen (ja sia per decantació, per oxidació o fermentació biològiques, etc.) dins del sistema de pantans del congost Sau-Pasteral. Podem assegurar que aigües avall d'aquest complex d'embassaments el Ter presenta una millor qualitat. Ràpidament, però, rep tot un seguit de noves aportacions d'aigües residuals d'origen urbà i industrial que comprometen de nou aquesta qualitat. Tot i així, el Ter a l'entrada de Girona és un riu només moderadament contaminat.

L'efecte dels pantans és però encara més complex: l'aigua que aboquen a través de les seves comportes és aigua de profunditat, i per tant freda. Com a conseqüència el Ter, en el seu tram mitjà té les aigües a una temperatura més baixa del que li correspondria normalment, la qual cosa permet la vida de determinats organismes que, sense aquests condicionants tèrmics difícilment podrien desenvolupar-s'hi (cas dels salmònids).

Els pantans han representat també, des de la seva construcció, una major regularitat en el cabdal i un canvi de règim de sedimentació i erosió. En conseqüència els aports de determinats materials, sobretot els més gruixuts, com són còdols i graves, ha disminuït substancialment. La regulació de les grans avingudes ha limitat també els processos erosius dels marges. Tot plegat comporta una major estabilitat de la llera fluvial.

Hi ha però d'altres factors que actuen en direcció contrària a la regulació de cabdals: la deforestació dels boscos de ribera, la seva conversió massiva en simples arbredes, les extraccions d'àrids del llit del riu i les canalitzacions contribueixen a donar inestabilitat als marges, a disminuir sensiblement el cabdal en temps de sequera i a fomentar processos erosius i de transports de sediments. Totes aquestes intervencions antròpiques són malauradament molt habituals en el tram comprés entre la presa de El Pasteral i el T.M. de Girona, i cal tenir-les presents a l'hora de dissenyar la dinàmica futura del Ter.

4.2. El marc històric i social

Tot i que potser abans haguessin existit pertorbacions antròpiques notables, gairebé podem assegurar que fins la fundació de Girona fa uns 2.000 anys els marges del riu Ter es varen mantenir pràcticament inalterats. Els avantpassats dels gironins que habitaven el Puig d'en Roca o el cau de les Goges ben poca incidència devien tenir sobre l'entorn que els sostenia. La fundació de Girona o l'aparició d'alguns poblats ibèrics com el de La Creuheta, devien marcar el límit entre la intervenció humana poc impactant, basada en una economia de subsistència, i la essencialment transformadora: a partir d'aquell moment s'artigaren boscos per posar terres en conreu o, simplement, per extreure'n fusta, s'aprofità l'aigua del riu per regar o per el consum, etc.

Un nou trasvals, aquest segurament més intens, es va produir amb la revolució industrial del segle XIX i principis del XX: la construcció de colònies industrials mogudes per energia hidràulica, els primers transvasaments, les sèquies de derivació, les primeres rescloses, etc. varen aportar una nova dinàmica al funcionament del riu Ter. Paral·lelament, l'horta s'intensificava a les terres al·luvials, s'introduïen espècies arbòries d'interès fustaner (plàtans, escàcies, pollancre) i es plantaven arbredes i deveses en antics dominis del bosc natural.

D'ençà dels anys 60, amb la construcció dels pantans de les Guillerries, els inicis de la contaminació, les extraccions massives d'àrids, les canalitzacions i desviament de cursos (cas del Güell), l'abocament de runes i deixalles i el canvi d'ús dels marges del riu en definitiva, s'inicià un procés de degradació fins aleshores desconegut i particularment virulent; només hem de recordar que fins aquests anys era possible trobar a les vores del Ter espècies com la llúdriga, avui del tot desaparegudes.

Fins fa ben poc, el curs del Ter era relativament marginal a la ciutat de Girona. Als darrers temps, però, la implantació d'alguns barris a la riba esquerra del riu i el creixement urbanístic de la ciutat cap al nord i cap a la banda de Sant Gregori, està convertint el Ter en un riu cada cop més urbà. Aquesta tendència és de preveure que es mantingui i fins i tot s'intensifiqui.

Davant d'aquesta perspectiva cal planificar acuradament el futur del Ter. Una bona gestió d'aquest espai implica mantenir i potenciar els valors naturals del riu, sense oblidar però la seva previsible funció social futura, que no és altra que la d'un gran parc urbà, indestriable tanmateix de la Devesa. Fer compatibles aquestes dues funcions és un repte que cal assumir, i que pot tenir importants repercussions socials pels habitants de la Girona del futur: la conservació de l'entorn, el lleure i l'educació ambiental són les grans fites d'un planejament integral de la zona.

4.3. Els valors naturals

Un dels valors naturals més remarcables dels marges i lleres del Ter és el seu paper com a corredor biològic: el Ter conserva nombrosos elements de sistemes naturals no essencialment transformats i alguns fins i tot ben conservats que permeten interconnectar espais naturals distanciat a través d'un medi molt humanitzat i àdhuc urbanitzat. Aquest corredor biològic actua doncs com un valuós passadís que facilita l'intercanvi entre nuclis poblacionals aïllats de diferents espècies, possibilitant el seu intercanvi genètic i, per tant, el manteniment de les seves poblacions.

Precisament l'aïllament de les poblacions és un factor de pèrdua de biodiversitat que cal preveure i intentar evitar a l'hora de gestionar un territori. L'impossibilitat

d'intercanvi genètic entre els diferents individus provoca a la llarga una degeneració de les espècies que pot conduir-les a la seva desaparició en àmplies zones. L'aïllament de les poblacions és, per altra banda, molt més marcat a les zones intensament humanitzades, com és el cas de la plana gironina i contrades veïnes, degut a la presència massiva de barreres físiques en forma de carreteres, edificacions o amplis espais deforestats.

Els corredors biològics tenen sobretot importància per a la fauna. En aquest sentit són les vies clàssiques de pas, sovint úniques enmig d'un territori transformat i hostil.

Un altre dels valors naturals que cal tenir presents és l'elevada biodiversitat de la zona per seu efecte d'ecoton. El contacte entre el medi aquàtic i el terrestre afavoreix la presència d'espècies i comunitats lligades a ambdós ambients, juntament amb d'altres especialitzades en viure precisament a les zones frontereres, just on interaccionen els dos medis. Aquest fet es veu paradoxalment accentuat, en segons quin casos, per la humanització de la zona, que ha possibilitat la creació de nous ambients o n'ha afavorit l'expansió d'altres que, originàriament, tindrien una distribució molt reduïda: és el cas de les zones més o menys obertes, com els prats o camps, dels talussos denudats, de les tanques arbustives, etc.

El Ter té també una importància cabdal com a zona humida, especialment pel que fa referència com a lloc de descans i alimentació de les aus aquàtiques migratòries, però també com a refugi de poblacions d'anfibis i rèptils aquàtics (d'entre els que cal ressaltar la tortuga de rierol) que tenen aquí un dels pocs reductes on instal·lar-se en un ambient particularment humanitzat.

El valor dels boscos de ribera del Ter és del tot indiscutible. La vegetació de ribera ha estat una de les més maltractades al nostra país, especialment prop de les zones més urbanes. La persistència, quasi miraculosa, de salzedes i vernedes al bell mig de Girona és un element de gran vàlua, sense el qual el Ter al seu pas per la ciutat no acompliria moltes de les funcions ecològiques que actualment té. El paper de corredor biològic del riu va estretament lligat al manteniment d'una franja de bosc de ribera el qual, a més actua com una eficaç barrera que aïlla el riu de les pertorbacions exteriors: com més àmplia sigui aquesta franja més eficaç serà l'aïllament i més elevada la riquesa biològica del riu.

El bosc de ribera, tanmateix no deixa de ser un bosc, un bosc que permet la pervivència, ran mateix del nucli urbà, d'una fauna i flora típicament forestals. El bosc de ribera és també un bosc humit, a l'ampar del qual les espècies i comunitats pròpies de la muntanya mitjana centreuropea davallen fins la plana.

TEXT REFOS

Per últim el bosc de ribera té una funció important en el manteniment de l'equilibri dels marges del riu i del balanç hídric de la conca, retenint l'aigua del sòl i assegurant una humitat permanent en èpoques de sequera.

Per últim, com a valor importantíssim de la zona, cal esmentar molt especialment el fet de que es tracta d'un espai natural encara ben conservat immers enmig d'un ambient urbà i densament poblat. La presència d'una vegetació natural i d'una fauna que, a voltes fins i tot pot ser espectacular constitueixen motius d'atracció per ciutadà que ajuden a fomentar la consciència cívica de respecte a l'entorn i al medi en general. I no cal dir que el privilegi de poder gaudir tot això dins mateix de la ciutat contribueix notablement a augmentar la qualitat de vida.

Girona, Juliol de 1.992

Deligència. Per fer constar que el present Text Refos recull les determinacions establertes per acord de la Comissió d'Urbanisme de 27 d'octubre 1993 i de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya de Catalunya de 20 de gener de 1994, se'n fa impresa tècnica municipal.

*Girona, 8 d'agost 1995.
el secretari*

GENERALITAT DE CATALUNYA
 DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT I AIGÜES
 DIRECCIÓ GENERAL D'URBANISME
 DOCUMENT D'OBJECTE D'APROVACIÓ D'ESTUDI PER LA COMISSIÓ D'URBANISME DE GIRONA EN DATA 07 JUNY 1995
 DE SECRETARIA